

Benas Bėrantas

Vilija Kvieskaitė

DIÓ ÉS VACAĀK

Móra

VACAK, A VARTJÚ

Szeret időben megérkezni
a tanodába.
Fél a sötétben.
Ő adta azt a tollat a szárnyából,
amivel a könyv szerzője
e meséket írta.

DIÓ, A MÓKUS

Kedvence a mogyorótorta.
Nem szereti
a vasárnap esti fürdőseket.
Szobájának legszebb díszé
egy portré, amit a könyv illusztrátora
készített róla.

MÓKUSSZÜLŐK ÉS VARTJÜSZÜLŐK

Szívesen szerveznek ünnepségeket.
Nem szeretik, ha
a gyerekeik után kell kajtatni.
A mókusszüzlők már megmutatták
Diónak, hogyan kell ágról ágra ugrálni,
a varjúszüzlők pedig épp
repülni tanítják Vacakot.
Dió és Vacak eközben arra tanítják
a szüleiket, hogy ne lepödjenek meg,
ha néha eltűnik valami - vagy valaki.

ZSERBÓ, A MACKÓ

Mindig mézet reggelizik -
pontban fél nyolckor.
Összezavarodik, ha nem tudja,
mikor kell uzsonnáznia.
Ő az erdő fogorvosa.

A kiadvány az alábbi könyvek alapján készült:
Baubaimė © 2018 Nieko rimto, Vilnius
Pirmokykla © 2022 Nieko rimto, Vilnius
Riešutortas © 2017 Nieko rimto, Vilnius
Rights acquired through the Book Smugglers Agency

Szöveg © Benas Bėrantas
Illusztrációk © Vilija Kvieskaitė

Fordította: Juhász Edit

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása vagy egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Juhász Edit, 2026
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2026

2019-ben *A mumus* című kötet
bekerült az International Youth Library
The White Ravens katalógusába.

Benas Berantas

Vilija Kvieskaite

DIÓ ÉS VACA

A MUMUS

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Vacak nagyon
boldog volt, hogy
a legjobb barátja, Dió

**NÁLUK
ALSZIK.**

Pizsamába öltöztek, és

**EGÉSZ ESTE
játszottak.**

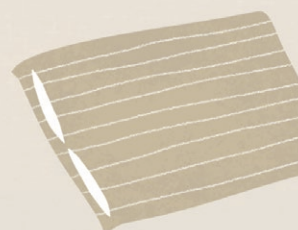
Először **BÚJÓCSKÁZTAK.**

Azután
FÜGŐCSKÁZTAK.

Majd
VERSENYT
FUTÓTTAK.

Még a ház is beleremegett!

Vacak épp elővett egy narancssárga labdát,
amikor beléptek a varjúsülők.

– Késő van már, ideje lefeküdni – mondták álmosan.
Nagy nehezen ágyba dugták a fiúkat, majd ők is
aludni mentek.

De alig csukódott be mögöttük az ajtó, Vacak talpra
ugrott, felkapcsolta a villanyt, és kijelentette:

- ÉN NEM FOGOK ALUDNI!

És nekiállt pattogtatni a labdáját.

- Csendesebben – kérte Dió, és akkorát ásított, hogy egy egész mogyorótorta befért volna a szájába –, felébresztetted a szüleidet.

De Vacak rá sem hederített. Jó nagyot ütött a labdára, az pedig kirepült a nyitott ablakon.

A két jóbarát megszeppenve egymásra nézett.

– Behozod? – lesett ki az ablakon Vacak.

– Persze... de talán... jobb lenne reggel. Túl sötét van.

– És valami mozog is odakint! – kiáltott fel a varjú.

– Csak képzelődsz – próbálta megnyugtatni Dió.

Mindketten beugrottak az ágyukba,
fejükre húzták a takarót, és
reszketve várták a reggelt. De végül
csak elnyomta őket az álom.

Dió arra ébredt, hogy Vacak idegesen járkál fel-alá a szobában.

- Sehol sem látom kint a labdát. Biztosan Ő vitte el.
- Hogyhogy nem látod? És ki az az Ő? – bámult a barátjára a mókus.
- A Mumus – vacogta Vacak.
- Bubus? A nyúl? – értetlenkedett Dió.
- Nem Bubus, hanem a Mumus. Aki minden éjjel megjelenik.

